

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HET BEROEPSGEHEIM VAN DEN ARTS.

„Het is van ouds bijvoorbeeld als geen rechtsovertreding beschouwd, als de arts, die een aan besmettelijke geslachtsziekte lijdende niet kan afhouden van zijn plan tot trouwen, de ouders der bruid over den gezondheidsstoestand van den bruijom inlicht.” Beroepsgeheim en crimineele abortus, *Münch. med. Woch.*, referaat POSTHUMA. *Ned. T. v. gen.* 79, IV, 42, blz. 4924. Dit klinkt mij als ketterij, als volkomen in strijd met de beteekenis van onzen plicht tot geheimhouding en ook als in strijd met de historie. Gelukkig schrijft referent er dan ook onder, dat, naar zijn meening, hier zwijgen goud zou geweest zijn. Er is in Engeland een bekend geval geweest waar een met gonorrhoe besmette jonge man wilde huwen met de dochter van een familie, waarvan de behandelende arts van den bruijom huisvriend was. Ten einde raad heeft de huisarts toen zijn vriend een wenk gegeven om op den aanstaande van zijn dochter een levensverzekering te sluiten. Indirect schond de arts daarmee zijn beroepsgeheim. Zijn artsengemeenschap heeft daarover haar afkeuring uitgesproken. Mijns inziens ook volkomen terecht.

De beteekenis van onze geheimhouding is nooit geweest eens een bijzonder voorrecht te bezorgen aan een bepaald beroep.

Onze geheimhouding is een voorrecht van de gemeenschap; voor den arts alleen en uitsluitend een plicht. Alleen het verschoningsrecht, dus het recht om in bijzondere gevallen niet te spreken, is voor den arts een voorrecht.

Wanneer in een geval als bedoeld, de patiënt niet meer de zekerheid heeft dat zijn arts zal zwijgen, dan blijft hij met zijn bron van besmetting onbehandeld rondloopen en dan is voor de aanstaande bruid ook nog verkeken de toch altijd zeer groote kans, dat de jonge man zwicht voor de overredingskracht van zijn behandelenden arts.

Het is het uitsluitende recht van den patiënt uit te maken wat de arts over zijn ziekte al of niet mag openbaren. En de staat waarborgt daarbij zijn eigen veiligheid, door aan den plicht tot zwijgen het voorbehoud toe te voegen: tenzij de verklaring van den arts als getuige of deskundige in rechten gevorderd of als hij anderszins tot het geven van mededeeling door de wet verplicht wordt. En ook door in bepaalde, met name genoemde gevallen, bijvoorbeeld bij besmettelijke ziekten, openbaarmaking verplichtend op te leggen, ten bate der gemeenschap.

Wanneer een arts bij een crimineelen abortus zijn zwijgen verbreekt, zal geen patiënt meer tot hem komen; ze zullen blijven bij den gevaarlijken aborteur; ze zullen aan dien abortus sterven en de aborteur zal zijn misdadige beroep ongestoord voortzetten. Bovendien wordt de schande van een jonge vrouw openbaar gemaakt en zal een civiele actie tot schadevergoeding tegen den arts gewoonlijk niet achterwege blijven.

Ik zou me kunnen voorstellen, dat een arts wijfelt bij een gewonden misdadiger, waar de situatie geheel anders is. Dat een misdadiger van zijn niet behandelde verwonding blijvend nadeel zou ondervonden, is nog zoo erg niet. Zelfs als hij daardoor ongeschikt zou worden voor zijn beroep, zou dit voor de gemeenschap nog geen verlies beteekenen. Als hij zich uit angst voor ontdekking niet meer tot een arts zou wenden, brengt hij de gemeenschap niet in gevaar. Het belang der gemeenschap, waarop voor den arts de plicht tot zwijgen berust, is dus niet meer in het geding. Alleen blijft ook hier over, dat het maar in één geval zou helpen, want wanneer de misdadigers het vertrouwen in de geheimhouding van den arts hebben verloren, wenden zij zich niet meer tot den arts. En ik kan me voorstellen, dat ook hier een advocaat, stel dan met het praedicaat „voor kwade zaken”, nog wel grond zou kunnen vinden voor een civiele actie tot schadevergoeding.

Ook hier zou ik dus maar blijven zwijgen en het opsporen van misdadigers aan de politie overlaten, totdat men als getuige of deskundige door de wet tot spreken worde verplicht. Alsdan kan men gevoegelijk van zijn verschooningsrecht afzien.

In het geval van den gonorrhoeisch besmetten bruijom, die niet voor overreding vatbaar is, een geval, dat gelukkig nu niet zoo vaak voorkomt, bestaat er nog wel een goede oplossing. Wanneer de arts als „algemeene regel” propageert de wenschelijkheid van geneeskundig onderzoek voor het huwelijk, dan ontgaat hij de kwade kans van den besmetten, halsstarrigen bruijom.

Maar de nadruk ligt hier op den „algemeene regel”, want indien hij dit advies van geneeskundig onderzoek bewaart voor een uitzonderingsgeval, dan schendt hij zijn ambtseed, dan handelt hij laakbaar en in strijd met het belang der gemeenschap, en dan stelt hij zich bloot aan een actie tot schadevergoeding.

Zwijgen is goud en spreken kan geld kosten.

TH. HAMMES.

ENKELE INDICATIES VOOR GYNAECOLOGISCHE OPERATIES.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. VAN TONGEREN, zou ik gaarne het volgende opmerken.

Dr. VAN TONGEREN schrijft over de ringbehandeling van de prolaps, waarvan hij een groot voorstander blijkt te zijn, dat het mogelijk is, dat onder invloed van schrompeling der vagina tijdens of na het climacterium er achtereenvolgens een kleinere ring kan worden ingebracht, ja zelfs ten slotte de prolaps verdwijnen kan. Dit is nu zoo in tegenspraak met de ervaring van anderen, dat, daar deze opmerking van gezaghebbende zijde voor het forum der Nederlandsche artsen wordt gebracht, ik er even de aandacht op wil vestigen.

STOECKEL schrijft bijvoorbeeld in zijn leerboek uitdrukkelijk, dat één der nadeelen van de ringbehandeling van de prolaps is het feit, dat de trechter der musculi levatores ani door den ring, die, ingebracht, op de spierbundels ligt, voortdurend wordt verwijd, zoodat het integendeel juist noodig is, bij een vrouw in den loop van haar leven, een steeds grooteren ring te plaatsen. Dat bij een prolaps, die dezen naam verdient en welke door een ring werkelijk gereponeerd wordt, gedurende het climacterium een zoodanige verbetering door schrompeling zou plaats hebben, dat de ring onnoodig zou worden, zal wel een groote uitzondering zijn. STOECKEL staat op het standpunt: opereeren, tenzij er een contra-indicatie is; een ring gebruikt hij als het niet anders kan, maar ongaarne.

Naar mijn meening heeft dr. VAN DER HOEVEN een goed werk gedaan, om de aandacht der artsen te vestigen op het groote nut, dat gymnastiek kan hebben juist bij beginnende prolaps. Immers sinds HALBAN en TANDLER weten wij, dat een prolaps ontstaat door een defect in het diaphragma pelvis, meestal ten gevolge van een trauma bij de achtereenvolgende geboorten, vooral als er met een tang gemanipuleerd is.

Daarnaast heeft in ieder geval van prolaps, naast een defect in het diaphragma pelvis, een aangeboren minderwaardigheid van het bandstelsel der kleine bekkenorganen beteekenis. Het ligt derhalve voor de hand, dat wij bij minderwaardigheid der spieren van den bekkenbodem, vooral wanneer deze verkrègen is, moeten trachten de spier weer tot herstel te brengen. Dat dit te bereiken is door massage, door cirkelbewegingen en door vibratie meende reeds THURE BRANDT.

Het komt mij veel raadzamer voor een zelfde gunstige werking op de spieren van den bekkenbodem te verkrijgen door systematische oefeningen, welke ook hiertoe aangegeven zijn. Zooals voor een beginnenden platvoet geschikte oefeningen van de spieren, welke dienen om het voetgewelf in stand te houden, met name de musculus peroneus longus, nuttig zijn, zoo moeten ook geschikte oefeningen voor de spieren van het diaphragma pelvis, welke de taak hebben de organen van het kleine bekken op hun plaats te houden, een heilzame uitwerking hebben.

Voor mij persoonlijk heeft de prolapsbehandeling, hetzij met ring, hetzij door operatie, iets onbevredigends. De eerste, omdat deze behandeling het geheele leven